

האם מתקרבת המדינה למילחמת אזרחים?

לקראת השבוע

זהו פסק-דין ההיסטוריה. אין כימעט היסטוריון רציני של הרייך השלישי החולק על כך.

החזרה הכללית

ב שבועיים האחרונים נערך בישראל נסיון — עדיין קטן בממדיו — להפיל את הדמוקרטיה הישראלית. בראשו לא עמדו, חלילה, נאצים. עדיין אין לנו בישראל תנועה פאשיסטית מובהקת. חלוצי הפוטש הישראלי היו צעירים אידיאליסטיים, המאמינים בלב שלם שהם מגינים על אדמת המולדת מפני התבוסתנים והבוגדים, הדמוקרטיה הרקובה והשילטון המושחת. הם הכריזו, קבל עם ועדה, שחוק המדינה אינו מחייב אותם. מכיוון שהחוק הוא אנטי-לאומי ובלתי-מוסרי. להפדת חוק כזה יש סימוכין בהלכה, העומדת מעל לחוק. שהרי התורה ניתנה בידי אלהים, ואילו החוק הוא פרי מעשיהם של בשר-יודם. החוק מבטא את שילטון הרוב. אולם רוב זה הוא חסר ערך, מפני שהוא מתנכר למיצות הציונות וההלכה. המיעוט, ההולך בראש, הוא התגלמות היעוד הלאומי, והוא נושא בלבו את החוק העליון, "האמיתי". לכן קם המיעוט על הממשלה, מפר את החוק, קורא לצבא לפרוק את עול הבוגדים והתבוסנים, ומבצע מעשים שיקבעו את מדיניות המדינה על אפו ועל המתו של הרוב חסרה-הדעת. המיעוט יקבע במעשיו היכן תהיה המדינה ומה תהיה דמותה, אם תתחדש המילחמה אם לאו, וגם מי ינהיג את המדינה בבוא היום. זוהי משמעות הפלישה לסבסטיה. היא היתה חזרה כללית, לקראת ההצגות הגדולות הממושמשות ובאות.

חסרים של הפיכה

ב פני מדינת ישראל עומדות עתה שתי אפשרויות: חידוש המילחמה או התקדמות לקראת הסדר. למעשה זוהי רק אפשרות אחת. אמנם, עלולה לפרוץ מילחמה. אם ייחגש הלחץ האמריקאי המוחץ על ממשלת-ישראל (דמשק, בעיקבות הדחת הנשיא ניקסון) ומאמצי השלום ייעצרו, אין ספק שתפרוץ מילחמה בעוד כמה חודשים. במילחמה זו, אין לישראל מה להרוויח. אם יצליח צה"ל להתקדם, הוא ייעצר על-ידי הכתיב המעצמות. אם יצליחו הערבים להשיג הישגים צבאיים, אפילו חלקיים וזמניים,

ימים האחרונים של הרפובליקה הווימארית היו אחד הפרקים העגומים ביותר בתולדות האנושות. הדמוקרטיה הגרמנית, שקמה אחרי התבוסה במלחמת-העולם הראשונה, ושהחוקה שלה נוסחה בעיר ויימאר, התנדדה על יסודותיה הרעועים. הבקיעים בקירותיה התרחבו במהירות. ברחובות השתוללו הביריונים הנאציים — קבוצות מאורגנות, בעלות משמעת ואמונה. ביריונים אלה לא היו אספסוף של פושעים, כפי שנדמה כיום לרבים. מיטב

מאת אורי אבנרי

הנוצר הגרמני נהר אל דגל צלבי-הקרוס, ורבים היו האידיאליסטים שלבשו את החולצה החומה. הם האמינו בתוס-לב שהם מצילים את המולדת מידי התבוסנים והבוגדים שהשתלטו עליה, ומגינים על אדמתה הקדושה מפני מזימות קומוניסטיות, שחיתות דמוקרטית וריקבון בורגני. מחודש לחודש תכפו המיבצעים, קרבות-הרחוב הפילו חללים. המישטרה הלמה באנשי-השמאל וגילתה יד רכה כלפי ביריוני הימין. השופטים ראו בהם פטריוטים נאמנים, שיש לטפל בהם בדרכי-יועם. הצבא עצם עין, וסירב להיכנס לעימות. הממשלה,

ברלין 1932: קרב-רחוב בין נאצים ושוטרים

שהיתה אוסף מיקרי של אפסים, תימרנה בין הלחצים וחששה מפני התנגשות. בפרלמנט התחרו ביניהם עסקני-מפלגות עלובי-נפש בפיטפוט-סרק, וקיוו שהכל יעבור בשלום והם יישארו דבוקים לכסאותיהם. מוד עליות כוחו של הימין הקיצוני, שהפר בגזיו את החוק וקרא תגר על המישטר הדמוקרטי, לא קם שום כוח נגדי. האגודות המיקצועיות, על מיליוני חבריהן, דיברו גבוהה ולא עשו דבר. הצבא היה נייטרלי, למראית-עין, בעוד שראשו יזמו קנוניות חשאיות עם הנאצים העולים. חורשי-זימות רמיידרג המתינו בשולי הבמה, כדי לתקוע סכין בגב הממשלה. אך התופעה הנוראה ביותר בכל המחזה המכחיז היתה אייכותם של שומרי-הדמוקרטיה עצמם להתגיים לפעולה כלשהי. בשעה שגרי מניה בערה, הם עסקו בשטויות.

עשרות תנועות וקבוצות, שראו את הסכנה הנוראה לארצם הטמונה בעליית היטלר לשלטון, הקדישו את מיטב זמנן לאינטריגות גלוזות זו נגד זו. העסקנצ'יקים נפגשו בלי הרף, דיברו והתווכחו, ולא יכלו להסכים על דבר. כל אחד מהם דאג לעצמו ולקבוצתו הקטנה. כל אחד חשב מה הוא יכול להרוויח. שבוועות מעטים לפני שמרתסיה-הגסטאפו ומחנות-הריכוז הברבריים עוררו חלחלה עולמית, ישבו עסקנצ'יקים אלה בישיבות אינסופיות, כשה מחירים את זה, פלוני מודיע שאינו יכול לפעול בלי אלמוני, האחד דורש ייצוג מוגבר לעצמו ועומד על גירוש השני. כך ישבו וביברכו, ימים ולילות, עד שהגיע יום-הדין, היטלר עלה לשלטון, ופזונות-הסער שזחו את כולם יחד למחנות-ההוועה. שם, בין המלקות והעינויים, היה להם זמן לחשוב על מחדליהם.

הרפובליקה הווימארית לא נפלה בגלל כוחו של היטלר. עד הרגע האחרון לא הצליח היטלר לזכות בתמיכת רוב הבוחרים בגרמניה. כאשר הגיע לשלטון, היה עדיין מנתג של מיסלגת-מיעוט, והיה זקוק לתמיכת מפלגות לאומניות אחרות. הדמוקרטיה הגרמנית נפלה, ועדין של אפילה ירד על גרמניה והעולם כוזה, מפני שמגיני-הדמוקרטיה עצמם היו עלובי-נפש, חרדיי אישים, אנוכיים, מושחתים, מפולגים, אוויליים וחסרי אחריות.

סבסטיה 1974: פולשים מנוצרים מחינים לצה"ל

יגבר כוחם המדיני. כך וכך, בעזרת נשקיה-נפט והכוחות הבינלאומיים, יצליחו הערבים להפעיל שוב, ובייתר שאת, את מכונת-ההסדר של המעצמות. למחרת המילחמה, אחרי קורבנות מכאביים, תעמוד ישראל באותו המצב שבו היא עומדת עתה: לחץ אמריקאי תקיף להשגת הסדר, אשר יחזיר לערבים את רוב רובם של השטחים המוחזקים — ובכלל זה קודם כל הגדה המערבית. במקום או במאות — תוך כמה שבועות או תוך שנה — יהיה ברור שעל צה"ל לסגת משטחים אשר חלק ניכר של הציבור הישראלי רואה בהם שטחי-מודדת, אשר אסור לוותר עליהם בשום מחיר — גם אם מחיר אייחוויתור יהיה מצדה שנייה. אמונה זו של מיעוט גדול ובעלי-יכולת, אשר לרשותו עומדים גייסות של קנאים המוכנים לכל, משתלבת עם האינטרסים של פוליטיקאים ומיפלגות. הימין רוצה להגיע לשילטון במדינה. בתוך מיסלגת-העבודה יש קבוצות רבות-יכות המבקשות להפיל את הממשלה הנוכחית המחנה הדתי הגדול בגרר אחרי חוד-מחץ של קנאים, והפוליטיקאים הרוכבים עליהם.